

LBRIS

We know
books

Anders de la Motte
Stăpânul Muntelui
Titlul original: *Bortbytare*

Copyright © Anders de la Motte, 2022
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2024 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DE LA MOTTE, ANDERS

Stăpânul Muntelui / Anders de la Motte - trad. din lb. suedeză de
Daniela Ionescu. - București : Crime Scene Press, 2024

ISBN 978-630-6542-36-9

I. Ionescu, Daniela (trad.)

821.113.6

Coperta: MIHAIL COȘULEȚU

Redactor: LIVIU SZÖKE

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GELU ISPAS

Bun de tipar: ianuarie 2024

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al
editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CORESI
Tipărit în C.A.L.L. CORESI S.A.

Anders de la Motte

Stăpânul Muntelui

traducere din limba suedeză și note
de Daniela Ionescu

CRIME SCENE PRESS
2024

Anders de la Motte a fost polițist. A debutat în 2010, când a câștigat premiul Academiei Suedeze pentru Literatură de Suspans. Este unul dintre cei mai îndrăgiți scriitori suedezi de *crime*. A scris mai multe serii de suspans de succes care au devenit și bestsellere.

În colaborare cu Måns Nilsson, Anders de la Motte a început să scrie și seria Crimele din Österlen. La Crime Scene Press a apărut primul volum, *O casă mortală* (2023).

Stăpânul Muntelui

A dispărut într-o zi de primăvară, când avea opt ani.

Acum se juca prin pădure cu câțiva copii mai mari, iar în clipa următoare nu mai era.

A fost căutat cu disperare de toată comunitatea, prin ploaie și prin frigul nopții. L-au strigat cu voci tot mai răgușite, care reverberau peste vârfurile brazilor. Dar parcă îl înghițise pământul.

La scurt timp după răsărit, când speranța începuse să se stingă, a fost găsit într-o crăpătură de stâncă, ud până la piele și arzând de febră.

Nici n-a plâns, nici nu s-a bucurat să-i vadă, doar se uita în gol. N-a putut povesti ce i se întâmplase – nici măcar nu și-a recunoscut părinții.

Cel puțin așa i s-a spus mai târziu.

Iar el nu-și mai amintește nimic din acea întâmplare decât în felul în care ne amintim poveștile vechi. O poveste care i-a fost spusă de atâtea ori, încât a devenit aproape reală.

Dar numai aproape.

Pe de altă parte, ceea ce a urmat îi apare cu atât mai clar.

Cearșafuri de spital aspre și oameni în alb cu zâmbete compătimitoare și voci șoptite. Durerea de cap intensă și visele febrile care îl făceau să se trezească leoarcă de transpirație și cu inima bubuindu-i în piept. Visa locuri întunecate și umede din adâncul muntelui; porți de oțel, lanțuri, teroare de gheață și durere

arzătoare. Au trecut mai multe săptămâni până când meningita a cedat și a putut să se întoarcă acasă.

Se simțea ca un străin. A fost ajutat de mama lui să găsească drumul către propria sa cameră. A întrebat-o de o sută de ori dacă locuia într-adevăr acolo.

Abia mult mai târziu a înțeles cum se legau lucrurile. De ce nu-și amintea nimic din copilăria sa de dinainte de acea noapte. De ce capul îi era plin de gânduri ciudate și dorințe întunecate.

Era un copil înlocuit de o ființă supranaturală.

Cineva care venise în locul băiețelului dispărut.

O creatură născută din durere și coșmarurile febrei, care semăna cu un om. Dar era, de fapt, un monstru.

Așa începe povestea lui.

VINERI

Smilla

- **A**colo e!

Fuge înaintea ei printre tufișuri și Smillei îi este greu să se țină după el. Au mers cel puțin un kilometru de la drumul forestier, aproape complet năpădit de ierburi, unde au parcat mașina. Vegetația din jurul lor constă într-o pădure de conifere de un albastru mohorât, întrerupt de așternutul de frunze în culori strălucitoare, aurii, de octombrie. Ici-colo, tufișuri mari de mure cu vițe roșii ca sângele, care se agață de haine și îți zgârie pielea.

- Așteaptă! strigă ea.

Terenul înclinat și covorul de frunze ude fac pământul alunecos. Ea se împiedecă și cade în genunchi. Cureaua o taie la gât. Aparatul de fotografiat e greu, dar face fotografii incomparabil mai bune în lumină slabă.

Se ridică anevoie. Își scutură frunzele umede de pe genunchi. El nu se mai zărește printre tufișuri.

Oare ce a văzut?

- MM! strigă ea.

El vrea să fie strigat așa, deși are un nume atât de frumos! Malik Mansur. La fel de blând ca ochii lui.

De fapt, oficial nu mai este iubitul ei. A încetat să mai fie de la începutul acelei veri, deși niciunul dintre ei nu prea ține cont de

asta. Amândoi se prefac că nu se gândesc la apropiata ei întoarcere la Paris.

Atunci, la începutul verii, când l-a anunțat că relația lor s-a sfârșit, el s-a înfuriat, a fost gelos, i-a scris SMS-uri răutăcioase. Dar acum totul e ca de obicei. Sau, în orice caz, aproape ca de obicei.

MM s-a maturizat în aceste ultime patru luni, a devenit mai masculin, mai interesant.

Chiar puțin periculos.

Și relația lor sexuală e mai bună. Mult mai bună.

Oare a întâlnit pe altcineva cât timp a fost ea plecată?

A remarcat anumite semne care i-ar fi putut confirma asta, dar n-a vrut să-l întrebe.

Era mai simplu așa.

- Smilla! se aude vocea lui dintre tufișuri.

Ea continuă să urce. E mai atentă unde pune piciorul.

În vârf, terenul se aplatizează. Sub ei se deschid cincizeci de metri de munte. Poate chiar mai mult.

- Smilla!

MM apare chiar lângă ea, cu fața strălucitoare, așa cum îi place ei atât de mult.

- Acolo e!

Construcția pe care i-o arată el este atât de joasă și de acoperită cu vegetație, încât abia se vede.

Seamănă cu un chioșc urât din beton, cu niște cuști cu gratii, umplute cu pietre cenușii acolo unde ar fi trebuit să se afle ferestrele. Îi amintesc de zidul grădinii de la casa de vară din Falsterbo. Ia aparatul și face câteva fotografii.

- Filtru de piatră, spune MM, punându-și mâna pe una dintre cuști. Buncărul ăsta este aerisirea superioară a construcției, exact așa cum a spus el.

Vocea îi este încordată și, în același timp, plină de emoție.

O trage după el, trecând de colțul construcției.

Cât au fost despărțiți, el a devenit mai absorbit de interesul său pentru explorarea urbană. Probabil că e ceva legat de cursul pe care îl urmează la universitate. Arhitectura paraginii. În orice caz, nu se mai poate opri să vorbească despre asta și despre minunatul lui profesor, Martin Hill.

Poate că MM și-a întâlnit noul prieten la curs, chiar dacă acesta este un subiect pe care nu îl abordează prea des.

În spatele construcției de beton, stânca străpunge pământul, formând blocuri mari de rocă primordială cu cocoșele acoperite de mușchi. Prin lentila aparatului de fotografiat, acestea par aproape vii. Parcă stau ghemuite, așteptând.

Ea se înfioară și se gândește cât de mult e până la mașină. Cât de greu ar fi să găsească drumul înapoi în cazul în care s-ar întâmpla ceva.

Își pipăie buzunarul gecii. Telefonul e acolo, ca de obicei. Dar e închis.

MM a avut grijă să închidă ambele telefoane când au alimentat cu benzină, ceva mai departe de aici. Îi promisese prietenului său să facă asta.

Pentru că toată expediția asta este supersecretă, a spus el. Unică.

- Aici, uită-te!

MM arată către spatele buncărului.

O bucată de perete iese în afară și prin deschizătură se întrezărește o dără de întuneric.

- Poarta e deschisă, așa cum a promis.

Smilla încearcă să-i împărtășească entuziasmul.

Totuși, nu poate scăpa de sentimentul de neliniște.

- Cum ai spus că îl cheamă pe prietenul tău? Întreabă ea.

- Pe cine? Pe Berg?

Berg? Chiar așa îl cheamă?

El ridică din umeri.

- Și nu vă cunoașteți decât de câteva luni, continuă ea. Totuși, ți-a dat informația asta fantastică despre tunel? Despre ploaia de peșteră?

MM nu aude întrebarea, sau o ignoră. E ocupat cu cercetarea porții. E făcută din beton și are o grosime de cel puțin o jumătate de metru.

Deschiderea e îngustă, și, pentru o clipă, ea speră că e prea strâmtă pentru a le putea permite trecerea.

Dar, ca de obicei, MM nu renunță. Își dă jos rucsacul din spate și trece prin crăpătură.

- Vino, ai loc!

Ea ezită o secundă.

Computerul de acasă e plin cu fotografii din alte expediții: fabrici dezafectate, case părăsite, locuri uitate, la fel ca acesta.

Dar nu și cu ploi de peșteră. Acestea se găsesc doar în câteva locuri subterane, unde condițiile sunt atât de speciale, încât umiditatea formează picături vizibile în aer. Își dorește mult să fotografieze o ploaie de peșteră, el știe asta. Dar ea continuă să ezite.

Nu sunt niște neinițiați, au cu ei telefoane mobile, lanterne și baterii de rezervă. Totuși, e ceva cu acel loc: pădurea, înălțimea, blocurile cocoșate de stâncă și poarta grea de beton - toate o neliniștesc.

Și acest prieten. Berg.

Un nume suedez cât se poate de obișnuit.

Totuși, cuvântul are o rezonanță atât de ciudată în capul ei!

Berg.

1 - Berg înseamnă „munte” în limba suedeză. (n. trad.)

Aruncă din nou o privire către bolovanii care îi amintesc de trolii din cărțile vechi de povești. Creaturi străvechi ale muntelui. Haini, neîndurători.

- Haide!

MM îi întinde mâna prin deschizătura porții. Vocea îi devine nerăbdătoare. Chipul, care abia i se zărește în întuneric - încordat.

Ea încă mai ezită. Cel mai mult ar fi vrut să se întoarcă și să meargă la mașină. Să-și deschidă telefonul și să sune pe cineva - pe mama, tata, sora, oricine, numai să audă o altă voce. Să spună unde se află. Să spună că ar vrea să se întoarcă acasă acum, pe loc.

Dar apoi fața lui MM își schimbă expresia. Se destinde în acel zâmbet larg care îi lipsise atât de mult și care o face întotdeauna să se topească.

- Vino, Smilla! spune el moale.

Ea ezită încă o secundă.

Apoi îi dă mâna și îl lasă s-o tragă prin deschizătură.

Încăperea e mică. Pereții, podeaua, tavanul, totul, din beton cenușiu.

Pe partea interioară a porții pe care tocmai au intrat se află o roată mare, ca un volan din metal ruginit, care controlează mecanismul de închidere. Ceva în legătură cu roata și mecanismul o neliniștește, îi stârnește o senzație de neplăcere.

MM nu pare să se sinchisească.

- Vezi? spune el entuziasmat, măturând pereții cu fascicolul lanternei. Nicio mângălitură cu graffiti. Asta înseamnă că pe-aici n-a mai trecut practic nimeni altcineva. Cealaltă poartă e sigilată. Asta e singura intrare.

Smilla dă din cap indispusă.

Dintr-o gaură din mijlocul podelei ies coarneaua unei scări verticale, cu coș de protecție.

Ea luminează gaura cu lanterna.

Un curent de aer umed o izbește în față, aducând cu sine un miros de apă, piatră, metal. Respirația muntelui. A văzut expresia asta pe un forum de explorare urbană și atunci s-a gândit că sună frumos. Ca și cum muntele ar fi o ființă vie. Dar acum, când mirosul o izbește brusc din adâncuri, metafora îi apare mai puțin reușită. La câțiva metri dedesubt, lumina lanternei dezvăluie o altă cameră, asemănătoare, cu o podea prin care scara continuă în jos, în întuneric.

- Vino!

MM își atarnă lanterna de un șnur în jurul gâtului, apoi prinde coarnele scării și începe să coboare.

Dar ea ezită din nou. Se uită către poartă. Simte că e ceva cu acea roată, ceva care îi sporește neliniștea. Dar nu știe exact ce.

Dar MM a ajuns aproape în camera de dedesubt, deci nu-l mai poate lăsa să continue singur.

Se prinde de scară și îl urmează.

Balustrada scării este rece și aspră. Metalul are pete roșcate acolo unde rugina a mâncat suprafața galvanizată.

Inima începe să-i bată tot mai repede.

Când ajunge, MM nu se oprește să se uite prin încăpere. Luminează de câteva ori cu lanterna în jurul său înainte de a continua. Acum sunt doar pereți de stâncă, fără beton. Încăperea este cu câțiva metri pătrați mai mare decât buncărul, dar complet goală. MM se află deja pe scară, coborând prin următoarea gaură, și mai jos, în întuneric.

Muntele e tăcut, tot ce se aude este zgomotul mișcărilor și respirațiilor lor găfâite.

O a treia încăpere, încă și mai mare. Nici aici nu există nimic care să-i stârnească interesul lui MM și să-l facă să se oprească. Respirația muntelui devine din ce în ce mai puternică. Aparatul de fotografiat se izbește de scară, și ea este nevoită să-l mute pe spate.

- MM, așteaptă puțin!

El se oprește la numai doi metri sub ea.

- Ce e?

- Nimic, nu putem să ne oprim doar puțin? Ne mișcăm prea repede. Nici nu apucăm să ne uităm în jurul nostru.

- Dar aproape am ajuns în tunel. Îi pot vedea fundul.

El nu așteaptă răspunsul, doar continuă să coboare.

Smilla nu are de ales, trebuie să-l urmeze.

Scara se termină la jumătatea distanței dintre tavan și podea în a patra încăpere, obligându-i să sară ultimul metru.

- Au tăiat scara, spune MM în timp ce o ajută. Sigur pentru ca lumea să nu ajungă la tunel.

Smilla răsuflă ușurată. Drumul se oprește acolo, ceea ce e o ușurare, dar și o dezamăgire. Se uită în jur. Cea de-a patra încăpere este cam de trei ori mai mare decât prima, cea din buncăr. De pe pereții colțuroși de stâncă picură umezeală.

- Uite!

MM luminează gaura din podea prin care ar fi trebuit să continue scara.

Două mâneri strălucitoare, pe care nu le remarcase, se înalță zece centimetri deasupra ei. Smillei îi ia câteva secunde să înțeleagă ce este. O altă scară, mult mai nouă, din aluminiu.

Senzația de neplăcere revine.

- Așteaptă! spune ea din nou, dar MM a început deja să coboare și dispare înainte ca ea să ajungă la scară.

- MM, așteaptă!

Dar el n-o ascultă.

Respirația muntelui e acum atât de puternică și de umedă, încât trebuie să și-o șteargă cu dosul palmei de pe frunte.

- Uau! strigă el. Grăbește-te, trebuie să vezi asta!

Scara de aluminiu are o lungime de aproximativ cinci metri. Se termină într-o baltă de apă, pe o podea acoperită de pietre fărâmițate și colțuroase.

Încăperea asta e mai mare decât celelalte. Pe podea, din loc în loc, sunt împrăștiate pietre mari și metal contorsionat și ruginit. Una dintre laturile scurte ale încăperii este deschisă și se continuă cu un pasaj prin care respirația umedă a muntelui curge spre ea și apoi își găsește drum în sus, prin gaura din tavan.

MM e deja în pasaj. Îi poate vedea lanterna proiectând roto-coale de lumină pe partea cealaltă.

- Vino, Smilla, grăbește-te!

Pasajul se termină abrupt în jos. Pietrișul și înclinația aproape o fac să se rostogolească până în camera în care se află el.

Trage adânc aer în piept. În aceeași clipă, îndoiala și neliniștea îi dispar.

- Ei? spune el cu unul dintre zâmbetele care îi plac Smillei.

- E fantastic, răspunde ea gâfâind.

Încăperea, despre care ei crezuseră că e un tunel de tren, se dovedește a fi o peșteră enormă, alungită. Are cu siguranță o lungime de aproape o sută de metri și se termină cu o poartă masivă de piatră care se zărește la marginea haloului de lumină al lanternelor.

Înălțimea tavanului trebuie să fie de cel puțin zece metri. Pereții sunt un amestec de beton și stâncă, pe care firicele subțiri de apă își găsesc drumul în jos. Podeaua e acoperită de un strat de apă din care, în capătul unde se află ei, ies la suprafață zece centimetri din șinele unei căi ferate, dar acestea dispar pe măsură ce te apropii de poarta de piatră, unde apa se adâncește.

Ici și colo, din apa neagră se ițesc pietre, probabil desprinse din tavan și pereți. Pe partea dreaptă a peșterii se află o platformă de încărcare, cu două uși de oțel ruginite. Dar ce o fascinează nu sunt nici ușile, nici șina de cale ferată sau poarta, ci aerul.

Curentul din pasajul pe care tocmai l-au traversat este atât de puternic, încât aerul rece și umed se învârtăjește în jurul peșterii, formând picături de apă mici, dar vizibile în lumina lanternei.

- Ploaie de peșteră, spune Smilla cu pioșenie.

- Doar ți-am spus, chicotește MM. Berg se ține de cuvânt.

Smilla pune lanterna deoparte pe o ridicătură și începe să facă fotografii.

- Luminează acolo! îi spune ea lui MM. Urcă-te pe platformă!

Face fotografii, spunându-i unde să lumineze.

După un timp, el se plictisește s-o mai asiste și începe să cercezeze ușile de metal de pe platformă.

Smilla continuă să fotografieze. Lumina e slabă și ea trebuie să mute mereu lanterna și să ajusteze setările aparatului pentru a obține rezultatul dorit.

Se gândește să le mărească, poate să atârne una pe perete, la Paris.

Un sunet înăbușit o întrerupe.

Ca un strigăt.

Se uită după MM, dar el nu e nicăieri.

Acum vede că una dintre ușile de oțel de pe platformă e deschisă.

- MM!

Vocea ei stârnește ecoul în peșteră.

- Malik!

Niciun răspuns. Se înfioară, nu doar de frig.

Sentimentul de neplăcere de mai devreme revine, mai puternic de data asta.

Se uită la ușa deschisă, la întunericul care pândește chiar dincolo de prag.

Și, dintr-odată, înțelege ce o tulburase încă de sus, de la intrarea în buncăr.

Ușa de beton, care era întredeschisă, are o roată mare pe partea din interior.

Dar pe dinafară ușa e netedă, fără niciun dispozitiv de închidere.

Asta înseamnă că cine a deschis-o trebuie s-o fi făcut dinăuntru. A lăsat-o întredeschisă atât cât să se poată strecura înăuntru un om. Ca o capcană.

Și apoi, numele.

Berg.

Impulsul de a fugi îi vine de nicăieri, ca un fior de gheață, amplificat de întunericul dens din spatele ușilor de oțel și îi face inima să bubuie cu putere.

Trebuie să iasă de aici.

Să fugă imediat înapoi la scară și să se cațere către lumină cât mai repede cu putință.

O parte din ea nu vrea nimic altceva.

Dar o alta, mai rațională, îi spune că poate MM e rănit. Poate a căzut acolo, chiar lângă ușă, și are nevoie de ajutor. Că fiecare secundă de întârziere poate fi decisivă.

- MM! strigă ea din nou.

Ecoul rămâne suspendat câteva secunde în încăperea înaltă înainte de a se stinge.

Reușește să scoată telefonul și îl deschide, ceea ce, desigur, nu este prea înțelept. Un reflex care costă secunde și care nu face decât să-i confirme că nu poate avea semnal aici, în inima muntelui.

Își vâără telefonul înapoi în buzunar și încearcă să-și revină.

Apoi se îndreaptă către deschiderea neagră.

Din interior se răspândește un miros slab. Un miros neplăcut de rânced, pe care nu l-a mai simțit niciodată. Ca și cum respirația muntelui și-a schimbat forma. Ca și cum a devenit mai densă, mai brută.

Mirosul o sperie. O face să se simtă din ce în ce mai convinsă.

E un loc înfricoșător.

Un loc malefic.

Dar nu are de ales. Trebuie să continue.

În întuneric.

LUNI

Asker

Leo Asker se trezește cu o senzație de furnicături în corp. Un fel de presimțire, un semn că urmează să i se întâmple ceva.

Ceva grav, pentru care nu a avut timp să se pregătească.

Poate ceva legat de cazul cel nou.

O pereche tânără care a dispărut fără urmă încă de vineri.

Dar ea a lucrat cu asemenea cazuri și altă dată, fără să se confrunte cu această senzație de prăbușire.

În ciuda celor o sută de flotări și la fel de multor abdomene făcute pe podeaua dormitorului, senzația nu se diminuează. Dimpotrivă, vremea mohorâtă și întunericul de afară i-o amplifică.

E încă octombrie, iar copacii din parc au culorile toamnei.

În mod normal, îi place această perioadă din an.

Aerul curat, cârdușii lungi, în V, ale găștelor sălbatice pe cerul înalt.

Dar frigul și ceața umedă din dimineața asta sunt, la fel ca senzația din stomac, un avertisment despre ceva ce urmează să se întâmple.

Iarna în Scania este un amestec de vânt și ploaie rece care îți pătrund până în suflet. Urăște iarna, urăște să-i fie frig.

A făcut asta destul cât să-i ajungă pentru tot restul vieții.

Pentru că e important să te călești, cum obișnuia să spună Prepper-Per. Pentru că disconfortul și durerea sunt doar lenea care părăsește corpul.

Nu era ciudat că el apărea în gândurile ei. Senzația de prăbușire a fost întotdeauna specialitatea lui Per. Aerul cu care se hrănea.

Casa cea mare nu este a ei, ea doar locuiește acolo și o păzește în contul familiei plecate în străinătate. Doarme în camera de oaspeți. Într-una dintre camerele de oaspeți.

Casa e veche și impunătoare, renovarea ei costase mai multe milioane de coroane.

Acoperiș de cupru, balcoane, parchet cu model în os de pește, stucaturi.

Ferestre panoramice cu vedere către lac.

Asker nu stă prea mult pe aici. Vine acasă târziu și pleacă de vreme. Așa preferă să trăiască.

Face un duș cu apă și aburi fierbinți, după care își pune blugii, cămașa și blazerul. Apoi dă pe gât un espresso deasupra tăblii de marmură a mesei din bucătărie în timp ce intră pe contul de Instagram al Smillei Holst.

Nicio postare recentă pe contul ei sau al prietenului. Doar câteva selfie-uri publicate vineri, ultimul semn de viață de la ea.

Familia Smillei a fost cea care i-a anunțat dispariția sâmbătă seară, atunci când, timp de douăzeci și patru de ore, ea nu a răspuns la telefon. Ancheta poliției a început imediat, lucru neobișnuit când este vorba despre persoane dispărute.

Dar tot orașul Malmö știe cine este familia Holst. Ce fel de avere are. Ce fel de putere.

În ciuda cafelei tari, senzația de furnicături rău-prevestitoare persistă, transformându-se tot mai mult într-o durere de cap. Înghite două tablete de paracetamol înainte de a încuia și de a activa alarma. Își pune căștile, își trage pe cap gluga hanoracului și lasă muzica să-i limpezească mintea și să i-o curețe de Prepper-Per și de tot ce înseamnă el.

- Bună, Leo! strigă bătrânul cu căinele când ea se apropie, îndreptându-se către Păgatâget². Iar e luni! Săptămână nouă, posibilități noi!

Asker nu-l aude, doar îi citește cuvintele pe buze. Una dintre nenumăratele și ciudatele abilități pe care le are și pentru care trebuie să-i fie recunoscătoare lui Prepper-Per. Deși cititul pe buze nu este o provocare majoră în acest caz. Bătrânul are în total doar patru fraze de salut, iar aceasta este cea cu numărul trei.

Asker reușește să-i zâmbească politicoș și să-l salute fără să se oprească, deși el are chef de vorbă. Îi face un gest cu mâna, arătându-i că se grăbește. Bătrânul e văduv și locuiește în ceea ce odată a fost casa unui paznic de barieră, aflată la capătul străzii, fiind cel mai apropiat vecin al ei.

E genul care nu înțelege să aprecieze singurătatea și încearcă s-o combată flecărind cu străinii.

E ora șapte, răsăritul e încă departe, iar peronul este pe jumătate gol. Ceața amortizează scârțâitul frânelor de tren.

De îndată ce urcă și își dă jos gluga hanoracului, simte mirosul de tutun.

Sursa duhoriei: un bărbat cu părul lung, îmbrăcat într-o geacă de piele și blugi rupți. Neras, cu inele în urechi, brățări de piele la încheieturile mâinilor și un tatuaj care se încolăcește până sus, pe gât. Stă cu picioarele atât de desfăcute, încât ai senzația că are între ele o cultură de cactuși.

În afară de faptul că pufăie fără rușine dintr-o țigară, este evident beat. Ori a început foarte devreme, ori - mai probabil - se întoarce acasă după o noapte de aventuri într-un loc în care ajungi după ce mergi cu trenul până în stația terminus.

2 - Companie feroviară care operează în Scania. (n. trad.)

În fața bărbatului stă o însoțitoare de tren de vreo douăzeci de ani căreia el încearcă să-i explice cu voce ridicată că are voie să-și fumeze blestematele de țigări unde pofteste.

Ceilalți pasageri se uită pe geam sau în telefoane, prefăcându-se că nu remarcă ce se petrece, pentru că nu vor, desigur, să fie amestecați. Un sport național suedez.

Asker închide muzica, își lasă capul într-o parte și îl scanează cu privirea pe bărbat din cap până-n picioare. Are în jur de cincizeci de ani, cel puțin un metru optzeci, cam nouăzeci de kilograme, cu zece prea mult. Sigur pe sine, obișnuit să fie de-ajuns să ridice puțin vocea ca să obțină ce vrea. Se crede un luptător, dar, cu siguranță, nu este.

- Nu putem pleca până nu stingi țigara!

Însoțitoarea de tren încearcă să-și păstreze vocea calmă, dar bărbatul îi simte teama și o savurează.

- Du-te naibii! rânjește el, suflându-i fumul în față.

Asker oftează. Își atarnă căștile în jurul gâtului și se apropie de ei.

- Stinge țigara! spune ea, arătându-i legitimația de polițist.

Ochii bărbatului se îngustează. Asker vede cum roțițele dințate se învârtesc în creierul lui, citindu-i concluziile în privire în timp ce el o măsoară din ochi.

Polițistă, puțin peste treizeci de ani, blondă, tunsă scurt, neobișnuit de înaltă și lată în umeri pentru o femeie. Ochii ei au culori diferite - unul albastru, celălalt, verde. Se numește heterocromie, dar, bineînțeles, bărbatul din fața ei nu știe asta. În plus, e ocupat să-i cerceteze corpul. Vede cum își însușește observațiile superficiale, le asociază cu încrederea prea mare în sine și cu beția, și ajunge la concluzia previzibilă.

- Bună, frumoaso! rânjește el, arătându-și dinții îngălbeniți de nicotină. Ce bine ar fi dacă toți sticleții ar arăta ca tine!

Bărbatul își lovește îmbietor cu palma una dintre coapse.